

ΜΑΚΡΙΑ

Στων άστρων την πόλη
Που το φως άμα φθάσει βαραίνει.
Που κανείς δε μπορεί άμα φθάσει να βγει.
Πλησιάζουμε!
Ο δρόμος που πήραμε δε μας πάει αλλού.
Ο δρόμος μας . Εκεί μας πάει!
Δεν το αρνούμαστε πια.
Στου φωτός την καρδιά για πάντα αιχμάλωτοι.
Τυραννισμένοι από του δρόμου
των αισθήσεων και παραισθήσεων
μονοδιάστατους χτύπους.
Σε νιδιάστατους κόλπους των άστρων θα γείρουμε,
Εκεί που η γραμμή του φωτός
που μαζί μας πορεύεται θα μας φτάσει.
Να χαθούν σα λουστούν στις αντιύλης τη δίνη
Αυτά που στο δρόμο φρικτά μας αγγίζανε .
Μήπως βρούμε γαλήνη.
Τυραννισμένοι δε θάμαστε πια.
Μακριά απ' τους δρόμους της φρικτής Ιστορίας .
Μακριά του Ντιγιαρμπακίρ ,
Που γενιές εξορία μας ρίζανε
Προς το φως
Της Αλεξάνδρειας πάμε
που μας κλέψανε.
Θα σταθούμε στους βωμούς μας μπροστά.
Όπως πάντα , για λίγο.
Στους θεούς μας που χάσαμε να θυσιάσουμε,
Λίγη σκόνη των ονείρων που έμεινε.
Που μας παράτησαν εικοσιπέντε χιλιάδες φεγγάρια
Σα λερώσαμε τ' άγιο πρόσωπο του Χτες.
Που δε σταθήκαμε να πολεμήσουμε
Σαν το Αύριο ήρθε.
Εκεί στην Ανατολή που είμαστε.
Να θυσιάσουμε ήρθε η ώρα
Πριν να μπούμε
Στου φωτός την ανάστροφη Δύση.
Που τα πάντα βαραίνουν σα φτάσει.
Να φωτάξουν τα όλα ξανά
Εκεί στων άστρων την πόλη μπροστά
Πριν να μπούμε Ελεύθεροι
Πριν να βγούμε Ανίκητοι
Πλάι εκεί Στη Μαύρη Θάλασσα την Αγαπημένη
Που πλησιάσαμε.

5-6-2000